

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 172.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000855520/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

tættere og tættere sammen til et Uvejr, uden at det havde kunnet blive til noget.

Hvis Martin ikke flere Gange de tre sidste Dage havde ment: nu kommer det! — og saa alligevel havde taget fejl, vilde han have skyndt sig mere forat naa Byens Huse; nu gik han en almindelig Marsj, skjønt Tordenvejr ellers godt kunde virke stærkt ængstende paa ham, og skjønt hele den sydlige Himmel var et Afgrundsdyb af Mørke, der hurtig flyttede sig op imod Zenith. —

Men kort efter fornaam han dette underlige Slip mellem Jord og Himmel, denne hule Tomhed i Rummet, som altid lader sig mærke umiddelbart før et Tordenvejrs Udbrud. Han gav sig til at løbe. — — Hans Sind var baade mat og spændt til det yderste, og hans Tanker uden Styr, men tillige saa underlig glubske til at kaste sig over hvadsomhelst og saa skræmmes deraf: Byens Navn — Stotternheim — der jo minder om at stamme, bragte ham straks til at tænke igjen paa sin Søster Kathrine og tillige paa Buntz, da han døde: aa, den lille Piges ulykkelige Ansigt, naar hun stod og gæbte og stred for at komme til Orde, — og Buntz's Øjne, der talte om den evige Fortabelse, som hans lammede Tunge ikke kunde nævne! — — Og saa: Martin selv! — ramt af Lynet maaskee i næste Øjeblik — og i den evige, den aldrig ophørende Pine!

Det var akkurat som for to Aar siden, dengang han saarede sig i Benet: i Stedet for de langtrukne, langt spejdende Tanker om, hvad hans Liv skulde blive til, — — pludselig nu i Øjeblikks Afgjørelse: Liv eller Død! — og Døden den evige Pine!

Lysningen flagrede i Rummet, og den brudte Lynstreg stod skrevet et Sekund mod Afgrunden, — saa forsvandt alt i Tordenens bragende, skrattende Larm. Straks efter dundrede en Haglbyge ned over alle Markerne rundt om Martin. Han tyede ind mod et Træs Stamme for ikke at blive slaaet fordærvet af de store Istumper.

Da kom der et kridhvidt Lys, der fuldkommen blændede, en kvælende Lugt af Svovl — — og saa var alt igjen et Tordenbrag, intet andet var til. — Da Martin blev sig selv hørilig ud af denne Undergang, stod han og raabte: »Hjælp, kjære Sankt Anna! jeg vil være Munk! — jeg lover Dig, Sankt Anna, jeg vil være Munk!»

Atter hug Tordenen i, saa al anden Lyd forsvandt —

lidt efter kom Drønet af Regnen, der stod i haarde, parallelle Straaler ned mod Jorden.

Men inde ved Træets Fod laa Martin paa Knæ med Panden imod dets Stamme og græd — som om det hele var foregaaet inde i ham selv. Ikke længer af Frygt for Døden eller Helvede, men fordi Tordenen havde lydt i hans Øren som en Stemmes Raab, og han havde svaret og aabnet sin Sjæl, — den maatte strømme, strømme — udøse sig —

Om Morgenen fortrød han, hvad han havde lovet. Det syntes han i hvert Fald. Men det var maaskee mer den overvældende Følelse af, hvor umuligt det vilde have været ham *nu* at gjøre Løftet, nu, — da han ikke var i Uvejrets Vold. Nej, nej, han havde aldrig i Verden selv kunnet samle sig sammen til at handle saaledes imod sin Faders Vilje og volde ham en saadan Sorg og Harm. Men nu var Løftet gjort, nu skulde det holdes, derom var han ikke i Tvivl. — Det var mest det med Faderen, han tænkte paa. For hvordan det skulde gaa ham selv — — dér kunde han bedre lade staa til — — det blev maaskee Varvid, — men der aabnede sig jo ogsaa en underlig, en ufattelig Mulighed for, at han kunde naa ud i Friheden og Freden — at han kunde faa en naadig Gud, — aa, den Gud, han havde kjendt i sin første Barndom, den himmelske Fader — —

Fejgt var det jo, syntes han selv, men det beroligede ham alligevel en Del, det: at han ikke behøvede at staa Ansigt til Ansigt med sin Fader, efter at det var bleven sagt til ham. Hans Fader kunde da ikke med Magt trænge ind i Klosteret og *forlange* at tale med sin Søn, — og vilde jo rimeligvis sletikke ønske det heller. — Thi det stod Martin klart, at han vilde melde sig ind i Klosteret, før hans Fader havde faaet noget at vide, — ogsaa for at Afgjørelsen kunde være uigjenkaldelig.

Da han efter et Par Dages Forløb vendte tilbage til sig selv fra de idelige Tanker paa sin Fader og sin Moder, — opdagede han, at Haabet var bleven stærkere i ham end før, Haabet om at komme ud af Foreløbigheden og naa til Forløsning og Hvile, — og om, at Klosterlivet skulde